

MINNINGARORÐ

Minningarorð um Símun Abrahamsen úr Fuglafirði

Símun var Sonur Thurid og Alexandur Abrahamsen. Hann varð borin í heim 25. juli 1939 og doyði 10. mai í ár. Hann vaks upp uppi á Trøðni – tætt við fótbóltsvøllin. Tað natúrliga logaði upp við alla somlu tíðini eins og hjá flestu dreingjum í bygdini tá á sinni og sanniliga víða um í Føroyum. Umhvørvið var í teirra sál og huga tíðliga og seint. Var tað ikki fjørðurin og fjøran, ið drógu, so vóru tað hamrar, haga-partar, láir, áir, løkir og gil, sum settu seg í sinnið tíðliga og seint. Í áunum digst við, varð mangan siglt við skipum og bátum í dammum, sum óvitarnir demdu, og var mang-an ein fragd, at koma fram við slik-um hyljum og siggja hesi smáu før liggja fyri teymi eftir lokið spæl.

Hetta var eins og ein avspegling av tí samfelagnum, sum tú livdi í, tí flestu fedrarnir baldust á sjónum og var ímyndin av teirra tilveru flutt í ein hyl. Hetta bleiv til ein felags drátt, tí flestu óvitarnir blivu sjómenn.

Hjórdis

Símun var trið elstur av einum systkinaflokki upp á 15. Hann var fermdur í Gøtu 1949 og eftir hetta, fór hann á sjógvín. Meðan hann gekk til prest, búði hann hjá Annu og Grækari í Norðragøtu saman við Malenu Hansen og Oluffu Lambaa øll úr Fuglafirði. Hetta var vakurt. Eftir hetta róði hann t. d. út, sigldi við Gullberg úr Vestmanna, og fyrsti túrur hansara á sjónum var við Hjórdis, tá ið hon sakk undir Grønlandi 1954. Hjórdis var ein umbygd skonnart til trol fiskiskap, sum Piddi hjá Gamla Sámál Petur átti- S. P. Petersens eftf. Ja, tað er ein sjáldsom søga um hesa vanlukku, og var tað eitt Guðs undur, at allir komu undan, sum við vóru.

Hetta var um várið undir Grønlandi, har teir royndu á Fylla Bank. Hjórdis fór avstað seinast í mars mánaði. Sofus Olsen í Rituvík var skipari, Magnus Olsen í Rituvík var fyrri stýrimaður og Theodor Johannesen (faðir) 2. Stýrimaður. Millum onnur før, sum royndu undir Grønlandi hetta árið, vóru t. d. Viðoyggjin og Polarhavið.

10. juni høvdu teir næstan fult skip. Teimum vantaði bara 5 tons í fulla last og ætlaðu at fara inn í Føroyingahavnina eftir eitt sindur av salti og olju, so skuldi kósín setast heim.

Vanlukkan

13. juni 1954 hendir vanlukkan. Hjalmar Joensen, Hjalmar í Tøðuni-úr grannalagnum hjá Alexanduri og Thurid, hevði frivakt. Hann varð útpurraður kl 6:00 um kvøldið til deksvakt. Viggo Johannesen, Viggo á Hædd, var kokkur. Hjalmar sigur við Viggo: Vit siggjast skjótt aftur. Tá ið tað er komið á botn, so komi

eg aftur at fáa mær ein kaffiduss frá tær. “Tað e í lagi,” svaraði Viggo.

Hjalmar fer fram á dekkið at at blóðga fiskin, sum liggur í pavnum. Hann er áhaldsin, dettur og tekur hondina fyri seg á rulluna, sum stóð við síðuna av mastrini. Tummulin fer í rulluna og kvettist av. Trolið varð tikið inn, og kós varð sett ímóti Føroyingahavnini og full feð sett á motorin. Hjalmar varð lagdur í messuna. Evald Johannesen var 2. meistari og sat hjá honum. Evald skuldi fara niður í maskinrúmið at hyggja at motorinum. Skamma stund eftir hetta kemur hann upp aftur og sigur, at eldur var í maskinrúminum.

Eldurin breiddi seg skjótt. Steingrim Petersen 1. meistari, sum búði í Leirvík, ættaður úr Oyndarfirði, hevði frivakt og lá og svav í kamarinum frammi í keysini undir brúnni. Evald fór og vakti Steingrim og gingu teir eftir einum ristverki oman fyri maskinrúmið fyri at koma undan. Báðir vóru skoldaðir um andlitið, tá ið teir komu eftir hesi “gongubreyt”. Eldurin breiddi seg skjótt. Skiparin gav boð um seta bjargingarbátarnar út og 10 mans í hvønn bátin. Evald kekkaði av, at hetta tal var rætt. So var.

Neyðarkall varð sent, og varð tað hoyrt, so lögdi tað ljóðar, av íslenska trolaranum þorkell Mána, ið fiskaði í New Foundlandi. Teir kallaðu á Egil Reyða, sum lá eitt sindur sunnari á Fylla Bank. Hann setti kós ímóti Hjórdis. Knappliga siggja teir Egil Reyða koma grøvandi, skúmandi úr táminum, sum var kring vanlukkustaðið. Svínoyggjin var eisini komin at hjálpa. Hon setti enda á Hjórdis og fór undir at sleipa. Manningin í bjargingarbátunum varð tikin upp av

Svínoynni og þorkil Mána. Sleipað varð í nakrar tímar, so sakk Hjórdis.

Hjalmar kom undir læknahond í Føroyingahavnini og var glaður, tá ið hetta var liðugt, og hann var komin væl undan hesi likamligu og sálarligu gongd.

Fleiri av manningini fóru heim við einum týskum dampara, ið æt Ehrenfält, ið var komin við agni og frystigóðsi til Føroyingahavnina og var manningin á Hjórdis við at lossa henda farm. Manningin var einar 14 dagar í Føroyingahavnini eftir hesa vanlukku.

Ja, tað hevur verið hart, at Símun sum 15 ára gamal var við í hesi vanlukku. At flyta seg úr einum dammi til nakað, sum var veruligt, var ein gongd, sum mangur her á landi hevur upplivað í tí farna.

Lívstyrkið

Lívstyrkið hjá Símoni bleiv at vera kavari. Faðir Símun var Alexandur, dykkarin. Símun fór í fótaspor faðir síns, og arbeiddi hann saman við honum undir vatni fyrstu ferð í Hvalba, har teir bygdu eina kai úti á Hamranesi. Símun fylti 18 ár hetta árið, 25. juli og var hann væl kunn-aður og lærdur av faðir sínum.

Hann ætlaði sær niður at læra og sendi próvtilfar niður á Holmen kavaraskúla, við tí frágreiðing, at hann hevði roynt hetta arbeiddi. Hann biðaði eftir svari. So ein dagin var honum í hendi svar frá hesum skúla, at tað var honum óneyðugt at koma undir hesar bitar, tá hansara royndir vóru honum so dyggar, at tær lúkaðu meiri enn tær treytir, ið skúlin setti. Hetta var Símun glaður fyri at hoyra.

Símun var ikki so sjáldan á Skála og kavaði og bøtti upp á lunna-sporini til vognin, ið skuldi draga

skipini oman og niðan. Um hetta mundið var Alexandur í Skopun og kavaði. Símun fór at hjálpa faðir sínum, hetta var 1965/66. Ólukkutið kom slíkur brimgangur, at ein partur av kavaraútgerðini fór fyri skeyti. Hann var eisini í Sandsbygd og arbeiddi. Ja, tað var nógv at fara um. Hann var við til, at gera kaiina í Lopra og Porkeri. Á Trøllanesi gjørdi hann kavaraarbeiðið saman við beiggja sínum, Edmundi. Edmund fylti 30 ár, tá ið hetta varð gjørt. Hann er føddur í 1944. Teir skuldu gera eina nýggja atløgu til postbátin. Tað kom slíkur brimgangur at alt tað, sum teir høvdu sett upp fór fyri skeytið. Edmund mátti kava niður eftir tí, sum var farið og fáa tað upp á turt aftur. Tað var Landsverk, ið stóð fyri hesum arbeiddi. Ja, tað var nógv at fara um. Brúnna um Streymir setti Símun eisini síni fingramerki á við sínum dugnaskapi. Hann var við til at stoyppa fundamentini á botninum undir súlunum, ið skuldi bera brúnna uppi. Hetta var valaverk, ið heldur um brúnna enn tann dag í dag.

Í seksti og sjeyti árunum arbeiddi Símun nógv í Leirvík, Klaksvík og Sumba.

Hjúnabandið

Á Jóansøku 1957 á Tvøroyri hittust Símun og Fríðhild fyrri fyrstu ferð. Ja, kærleikin spyr ikki um fjarstøðu og landamørk. Fríðhild hugsaði tað, tá ið hon sá Símun, at hatta skuldi verða hennara sjeikur. Ja, so bleiv. Tey búsettust í Fuglafirði, digst við kirkjuna og giftust 20. febr. 1965. Fríðhild segði við Símun, at skuldi hon til Fuglafjarðar at búgva, so máttu tey hava sini egnu hús. Tað bleiv tað til eisini.

Tey fingi fimm børn: Inga, Alexandur, Nancy, Sigfríður og Guðbjørg. Tey eiga 18 ommu og abbað børn og eitt langommu og langabba barn.

Fríðhild varð borin í heim í Akra-bergi í Sumba, 13. juni 1941. Hon er tvíburðasystir, og hin systirin eitur Bjarma. Tær eru føddar í Fyrmeistarahúsunum í Sumba, har mamm-an, Nansy Djurhuus, tænti. Onnur systir eitur Norðbjørt fødd 21. 11 1945. Tann, sum passaði fyrim á Akrabirgi, var Hans Pauli Hansen, og konan æt, Marin Hansen, bæði ættað úr Mykinesi. Nansy giftist við Jóan Paula Jacobsen úr Sand-vík, sum bleiv fosturfaðir teirra. Mamma Fríðhild var ófør til hendurnar. Hon seymaði skrudir og vanlig klæði og klædnapløgg til fólk. Tað, sum kom undan hennara hond var sjón fyri eygað - til gleði og gagns fyri tey, ið gingu í hesum búnum.

Samfelagsliga økið

Símun hevur verið virkin allar sínar dagar á tí samfelagsliga økinum t.d. í bjargingarfelagnum, sjúkrabilatænastuni, sat í sókn-arstýrinum frá 1985 til 1992 og frá 1997 til 2000, Føroya arbeidarafelag sum næstformaður, meðan Ingeborg Winther var formaður og í Fuglafjarðar arbeidismannafelag frá 1972 til 1995. Tað sjáldsama er, at faðir Ingeborg, Meinhard Joensen, og faðir Símun, Alexandur Abrahamsen, vóru viðmenn, og sótu báðir eina tíð í Føroya arbeidarafelag. Símun var tann fyrsti, sum stovnaði sjúkrabilakoyring í Eysturoynni. Glaður var hann í sínum sinni, tá ið brandstøðin sá dagsins ljós her í bygdini. Javnaðarhugsjónin nært alla tíðina við hansara tilvit og verumáta.

Sama kvøld, sum hann doyði, fekk hann eitt heiðurskjal: Landsfelag fyri bjargingar feløgini í Føroyum, skrivað undir av Regin Jespersen: Stóra tøkk fyri titt áhaldandi arbeiddi Landsfelagnum fyri bjargingarfeløgini at gagni.

Endi

Hann var trúfastur ímóti kirkjuni og sat á síni føstu brík næstfremsta stóli konufólkamegin manga løtu saman við familjuni. Seinast hann var í kirkju, var sunnudagin 29. apríl. Ja, tað sást, at hann var merktur av sjúku og sá fólín út. Hann gekk sum altíð stillisliga inn og út eftir gólvinum. Hann varð borin út mánadagin 14. mai. Kirkjan var stúgvandi full av fólki. Hetta var ein vøkur jarðarferð, har Anne-mette segði nøkur livgevandi orð til troyst fyri tey, ið eftir sita og góða áminning til okkum øll um lívsins spunatrád og tess ævigu gongd.

Fríður veri við skyldmanninum, Símun Abrahamsen.